

Strona pozwana: Komisja Europejska i Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności i) decyzji OLAF-u OCM (2021)22007 z dnia 22 lipca 2021 r.; ii) decyzji OLAF-u OCM (2021)22008 z dnia 22 lipca 2021 r.; iii) decyzji Komisji (sygn. Ares(2021)20233749) z dnia 22 marca 2021 r. i iv) decyzji Komisji (sygn. Ares(2021)1610971) z dnia 3 marca 2021 r.;
- zasądzenie od pozwanych zapłaty i) kwoty 1 127,66 EUR zatrzymanej w braku jakiegokolwiek indywidualnej decyzji administracyjnej PMO w odniesieniu do odzyskania; ii) kwoty 9 250,05 EUR zatrzymanej za maj, czerwiec, lipiec, sierpień i wrzesień 2021 r. oraz iii) kwoty 1 EUR ustalonej ex aequo et bono tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez skarżącego w wyniku bezprawnego zachowania OLAF w trakcie dochodzenia OF/2016/0928/A1, które ostatecznie doprowadziło do wydalenia skarżącego ze służby;
- obciążenie pozwanych własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy oparty na naruszeniu przez OLAF art. 90 ust. 2 i art. 90a regulaminu pracowniczego, ze względu na odrzucenie zażalenia skarżącego z dnia 23 marca 2021 r. jako niedopuszczalnego na podstawie utrwalonego orzecznictwa, zgodnie z którym sprawozdanie końcowe i zalecenia OLAF-u nie stanowią aktów wywołujących skutki prawne.
2. Zarzut drugi oparty na naruszeniu przez OLAF art. 90 ust. 2 i art. 90a omawianego regulaminu pracowniczego, ze względu na odrzucenie zażalenia skarżącego z dnia 23 kwietnia 2021 r. jako niedopuszczalnego. Skarżący twierdzi, że OLAF powinien był uznać zażalenie za dopuszczalne, ponieważ OLAF jest służbą Komisji, a zatem częścią Komisji, i powinien był zbadać zażalenie skarżącego.
3. Zarzut trzeci oparty na naruszeniu przez Komisję art. 90 ust. 2 wspomnianego regulaminu pracowniczego w zakresie, w jakim Komisja wydała dorozumianą decyzję odmowną w odniesieniu do zażalenia skarżącego na decyzję Komisji z dnia 22 marca 2021 r. (sygn. Ares(2021) 2023374) potwierdzającą decyzję Komisji z dnia 3 marca 2021 r. (sygn. Ares (2021)1610971).

Skarga wniesiona w dniu 25 października 2021 r. – NJ/Komisja

(Sprawa T-693/21)

(2022/C 37/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: NJ (przedstawiciel: adwokat C. Maczkovics)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, zgodnie z art. 265 TFUE, że Komisja z naruszeniem traktatów wstrzymała się od rozstrzygnięcia w przedmiocie skargi skarżącej z dnia 19 kwietnia 2018 r. informującej o pomocy państwa SA.50952(2018FC);
- nakazanie Komisji zajęcia bezzwłocznie stanowiska w przedmiocie złożonej do niej skargi zarejestrowanej pod numerem SA.50952(2018FC);

- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą, nawet jeżeli po wniesieniu niniejszej skargi Komisja podejmie środki, które spowodowałyby zdaniem Sądu, że niniejsza skarga stałaby się bezprzedmiotowa lub jeżeli Sąd odrzuci skargę jako niedopuszczalną.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut dotyczący okoliczności, że, Komisja naruszyła ciążące na niej obowiązki wynikające z Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. W szczególności podnosi ona naruszenie art. 265 TFUE, a także art. 12 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia 2015/1589⁽¹⁾, obowiązku sumiennego i bezstronnego badania, zasady dobrej administracji i zasady wydawania decyzji w rozsądnym terminie, ze względu na to, że Komisja nie wydała żadnej decyzji na podstawie art. 4 ust. 2, 3 lub 4 rozporządzenia 2015/1589 ponad trzy lata i sześć miesięcy po złożeniu przez skarżącą skargi do Komisji informującej o pomocy państwa SA.50952(2018FC). Skarżąca twierdzi, że Komisja powinna była wydać taką decyzję w terminie dwunastu miesięcy zgodnie ze swym Kodeksem najlepszych praktyk dotyczących przebiegu postępowania w zakresie kontroli pomocy państwa⁽²⁾ lub przynajmniej w rozsądnym terminie.

(¹) Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015 L 248, s. 9).

(²) Kodeks najlepszych praktyk dotyczących przebiegu postępowania w zakresie kontroli pomocy państwa (Dz.U. 2009 C 136, s. 13).

Skarga wniesiona w dniu 31 października 2021 r. – Peace United/EUIPO – 1906 Collins (MY BOYFRIEND IS OUT OF TOWN)

(Sprawa T-699/21)

(2022/C 37/53)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Peace United Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: adwokat M. Artzimovitch)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: 1906 Collins LLC (Miami, Floryda, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „MY BOYFRIEND IS OUT OF TOWN” – unijny znak towarowy nr 11 352 804

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 30 lipca 2021 r. w sprawie R 276/2020-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim w następstwie różnych błędów w ocenie stanu faktycznego i prawnego oraz naruszenia obowiązku dobrej administracji Izba Odwoławcza uznała, że unijny znak towarowy MY BOYFRIEND IS OUT OF TOWN nr 11 352 804 nie był rzeczywiście używany w spornym okresie w odniesieniu do wskazanych w zgłoszeniu usług w klasach 41 i 43;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.